

zením z 19. února 1919, čís. 90 sb. z. a n., stanovené a nabízel ji za cenu opětne zvýšenou. Nelze se proto a pro nedostatečnost zjištění o subjektivní stránce trestných pletich obejít bez nového hlavního přelíčení před stolicí prvou.

Čís. 1017.

Podmínečný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Za podmínek § 265 tr. ř. nevylučuje dřívější trest podmínečného odkladu výkonu trestu, i když byl uložen pro čin povahy vytknuté v § 2 zákona o podmínečném odsouzení.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1922, Kr II 600/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Brně, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přechy dle §§ 11 čís. 3 a 4 lich. zák., potud, že zrušil výrok nalézacího soudu, jímž bylo vysloveno, že odsouzení jest bezpodmínečné, a uložil nalézacímu soudu, by v rozsahu zrušení o věci znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Odůvodněna jest zmateční stížnost pokud důvodem zmatečnosti čís. 11 § 281 tr. ř. bere v odpor výrok nalézacího soudu, že se obžalované nepovoluje podmínečný odklad výkonu trestu. Soud odůvodňuje výrok tím, že odsouzení muselo býti vyřknuto bezpodmínečně, protože předpoklady § 2 zákona o podmínečném odsouzení nejsou zde dány. Nalézací soud má tu patrně na mysli odsouzení obžalované rozsudkem krajského soudu v Uh. Hradišti pro přechy řetězového obchodu a domnívá se, že pro odsouzení pro tento čin, jakožto čin spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných, jest podmínečné odsouzení vyloučeno. Tomu však nelze přisvědčiti. Obžalovaná byla odsouzena pro přechy řetězového obchodu rozsudkem krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 28. června 1920. Čin, pro který byla odsouzena napadeným rozsudkem, spáchala po 7. listopadu 1919. Jde tu tedy o případ, který jest upraven v § 265 tr. ř. Podle § 6 čís. 4 zákona o podmínečném odsouzení rozhodne, byl-li vinník odsouzen pro skutek, spáchaný před rozsudkem dřívějším, soud vynášející pozdější rozsudek v mezích §§ 1 a 2 o tom, mají-li býti vykonány oba tresty či má-li býti podmínečně odložen také trest, dodatečně prisouzený. V případě, o nějž jde, nelze ovšem uložiti soudu, by postupoval podle tohoto ustanovení, poněvadž, jak souditi lze z vývodů žádosti obžalované o milost, byl trest, krajským soudem v Uh. Hradišti obžalované uložený, již vykonán. Ale nepochybně plyne z ustanovení § 6 citovaného zákona, že v případech § 265 tr. ř. dřívější trest žádným způsobem nevylučuje podmínečného odkladu trestu, dodatečně prisouzeného, i když trest dřívější byl uložen za čin povahy vytknuté v § 2 zákona o podmínečném odsouzení. To se shoduje i s předpisem § 265 tr. ř., který pozdější rozsudek pokládá za pouhý doplněk rozsudku dřívějšího, tvořící s ním jediný celek.

Výrokem soudu byla tudíž porušena zásada § 2 zákona o podmíněčném odsouzení, jež nepodléhá volnému uvažování soudcovskému, a tím jest zmatek dle čís. 11 § 281 tr. ř. opodstatněn. Jelikož nalézací soud, vycházející z nesprávného právního názoru, nezkoumal, jsou-li tu podmínky § 1 zákona o podmíněčném odsouzení, a důsledkem toho tu není podkladu pro přezkoumávací činnost zrušovacího soudu, byl podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na rok 1878 výrok nalézacího soudu o nepodmínečném odsouzení zrušen a nalézacímu soudu uloženo, by o povolení podmíněčného odkladu trestu znova rozhodl.

Čís. 1018.

Není zosířením trestu smrti (§ 50 tr. zák.), neodpykal-li si k smrti odsouzený trest vězení, přisouzený mu dřívějším rozsudkem, vyneseným po spáchání činu, stíhaného trestem smrti, ježto pro onen čin byl amnestován.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1922, N II 58/22.)

Podáváje zprávu dle § 341 tr. ř. v trestní věci proti Aloisu N-ovi pro zločin úkladné vraždy, uvedl Nejvyšší soud jako soud zrušovací: Nejvyšší soud jako soud zrušovací, přezkoumav spisy dle § 362 tr. ř., nemá pražádných pochybností o správnosti skutkových okolností rozsudku za základ sloužících. Za to však v ohledu právním jest řešiti otázku, jaký význam pro tento případ má odsouzení Aloisa N-a rozsudkem krajského soudu v Olomouci ze dne 3. května 1921. Dle tohoto rozsudku byl Alois N. odsouzen pro zločin krádeže do těžkého žaláře na 2 měsíce, zosířeného tvrdým ložem 14denně; poněvadž činy, jimiž byl uznán vinným rozsudkem, jenž jest předmětem této zprávy, byly spáchány dne 31. října 1919 (spoluvina na úkladné vraždě četníka B-a) a na podzim 1918 a koncem roku 1919 (krádež dvou vojenských pušek), spadají činy ty do doby před vynesením uvedeného rozsudku ze dne 3. května 1921. Jest rozhodnouti otázku, zdali odsouzení rozsudkem ze dne 3. května 1921 vzhledem k ustanovení § 265 tr. ř. a § 50 tr. zák. brání vyřčení trestu smrti nad Aloisem N-em. Porotní soudní dvůr se otázkou tou vůbec nezabýval. Otázku tu — jak v literatuře tak i v praxi spornou (viz Finger I. str. 589, Lohsing II. vyd. str. 488, rozh. úř. sbírka čís. 3164, opáčně č. 511) — dlužno zodpověděti záporně, poněvadž předpis § 265 tr. ř. chce toliko zabrániti, by trestné činy, jež dle § 56 tr. ř. mají býti předmětem jediného rozsudku a jediného trestu, nahodilým odloučením nebyly podrobeny trestu, jenž by zákonnou nejvyšší míru přesahoval, nesmí proto v případě takového odloučeného projednávání souhrn trestů, v různých rozsudcích vyslovených, přesahovati nejvyšší míru zákonnou. Vztahuje se tedy § 265 tr. ř. pouze na relativní výměry trestu. V tomto případě nelze však mluviti o nějakém zosíření trestu smrti již z toho důvodu, že Alois N. trestu, jemu rozsudkem ze dne 3. května 1921 přisouzeného, vůbec neodpykal, poněvadž nálezem krajského soudu v Olomouci ze dne 20. května 1921 bylo prohlášeno, že se mu trest ten dle nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n., promíjí. Nevytrpěl tedy Alois N. žádného trestu a proto odsouzení, o něž nyní jde, neodporuje ani ustanovení § 50 tr. zák.